

Το ελληνικό παράλογο ξεδιπλώνεται σε όλες τις διαστάσεις του, σε ένα απο τους πιο δημοφιλείς τουριστικούς παγκόσμιους προορισμούς. Πρόκειται για την Σαντορίνη και την Μονή του Προφήτη Ηλία όπου αυτές τις ημέρες επιχειρείται από το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας η αναβάθμιση του Ραντάρ. Ειδικό συνεργείο ενισχύει τόν πυλώνα προκειμένου να δεχθεί νέα μηχανήματα. Τό Ραντάρ βρίσκεται σε απόσταση μόλις 20 μέτρων και βρίσκεται απο το Μονή η οποία έχει χαρακτηριστεί από το Υπουργείο Πολιτισμού, ως ιστορικό και διατηρητέο μνημείο. Αντίστοιχα, τó όρος του Προφήτη Ηλία, στην κορυφή του οπίου βρίσκεται η Μονή, είναι ενταγμένο στον Εθνικό Κατάλογο NATURA 2000 και άρα, προστατευόμενο και ασύμβατο με κάθε είδους στρατιωτική εγκατάσταση.

Στην πραγματικότητα, η εγκατάσταση αλλά η επέκταση ουσιαστικά θέτει σε κίνδυνο ακόμα και την λειτουργία της Μονής η οποία λειτουργεί χωρίς διακοπή εδώ και τρεις αιώνες. Συγκεκριμένα, τó 1711 είναι τó έτος ίδρυσης τής Μονής, σύμφωνα με τήν κτητορική Επιστολή (6 Μαρτίου 1711), πού υπογράφεται από τόν επίσκοπο Θήρας Ζαχαρία Γύζη. Κτήτορες είναι οι αδελφοί Γαβριήλ και Ιωακείμ, γιοί του Αντωνίου Μπελώνια και τής Αικατερίνης Σιγάλα του Ιωάννη, από τó χωριό Πύργος. Ιερομόναχοι και εφημέριοι στη γενέτειρά τους, αποτραβήχτηκαν και ίδρυσαν τó μοναστήρι αξιοποιώντας οικογενειακά τους κτήματα. Εκεί υπήρχαν ήδη δύο εξωκκλήσια, αφιερωμένα στον προφήτη Ηλία και στην Υπαπαντή του Κυρίου. Η δύναμη τής Μονής από τά μέσα του 18ου μέχρι τά μέσα του 19ου αιώνα κυμάνθηκε μεταξύ δεκαπέντε και είκοσι μοναχούς, αριθμός ιδιαίτερα μεγάλος για τίς μονές του ελλαδικού χώρου, με εξαίρεση βεβαίως τίς μονές του Αγίου Όρους. Αποτέλεσμα τόσο τής ανάπτυξης όσο και τής συνέπειάς της έναντι του Πατριαρχείου ήταν η παραχώρηση του αξιώματος τής Πατριαρχικής Εξαρχίας στον ηγούμενο. Ο αριθμός των μοναχών μέχρι τó 1850 κυμαινόταν από δέκα μέχρι είκοσι, και μερικές φορές μεγαλύτερη, σύμφωνα με τó Μοναχολόγιο τής Μονής. Ο Ιωσήφ Δεκιγάλας (Γενική Στατιστική τής Νήσου Θήρας, Ερμούπολις 1850, 16), με τήν απογραφή πού έκανε στη Θήρα, καταγράφει δεκαπέντε μοναχούς. Από τά πρακτικά εκλογής του ηγουμένου και των συμβούλων από τó 1850 και μετά παρατηρείται ότi ο αριθμός αυτός τηρούνταν σχεδόν αμείωτος μέχρι και τó 1870. Από τó 1880 όμως η δύναμη τής Μονής συνεχώς ελαττώνεται. Τó 1918, από πίνακα του τότε Υπουργείου των Εκκλησιαστικών, γνωρίζουμε ότi οι μοναχοί ήταν έννεα.